

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/72/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118215916
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1118215916.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: S.. F.. Z. N., narodený XX.XX.XXXX, bytom X. X, XXX XX X., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 12. novembra 2024, č.k. B1-3C/29/2018-212, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti nároku na zaplatenie majetkovej škody vo výške 8.933,33 EUR z titulu nevyplatenej mzdy za obdobie od 02.09.2014 do 15.01.2015, nákladov na právne služby v sume 1.000,- EUR, nemajetkovej ujmy vo výške 8.160,- EUR za obmedzenie osobnej slobody vo väzbe od 02.09.2014 do 15.01.2015, všetko spolu s požadovaným úrokom z omeškania, a v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 90.000,- EUR za predvádzanie na pojednávania vo veci sp. zn. 5T/52/2009 vedenej na Okresnom súde Bratislava I a nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- EUR za zatknutie dňa 12.04.2014, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému proti žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobca bol na základe príkazu na zatknutie v konaní sp. zn. 5T/52/2009 (v hlavičke nesprávne označenom sp. zn. 5T/95/2007) dňa 12.04.2014 zatknutý, a následne bol od 14.04.2014 do 15.01.2015 na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 5T/52/2009 zo dňa 14.04.2014 vo väzbe. Uznesením Krajského súdu sp. zn. 1Tos/1/2015 zo dňa 15.01.2015 bol z tejto väzby prepustený na slobodu. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. c) a d), § 16 ods.4, § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V prvom rade sa zaoberal námietkou prekážky skôr začatého konania (litispendencie) vznesenou žalovaným vo vzťahu k niektorým nárokom a dospel k záveru, že táto je dôvodná. Zo žalovaným predložených žalôb, resp. z pripojenia týchto žalôb súdom za preukázané, že v konaní sp. zn. B1-14C/251/2015 si žalobca žalobou doručenou súdu dňa 16.11.2015 uplatnil nárok na náhradu majetkovej ujmy vo výške 11.718,- EUR z titulu ušlej mzdy za obdobie od 02.09.2015 do 15.01.2015 a sumu 1.000,- EUR z titulu nákladov na právne služby, a taktiež nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.161,60 EUR z titulu nemajetkovej ujmy za obmedzenie osobnej slobody od 02.09.2014 do 15.01.2015. Všetky tieto nároky si uplatnil z rovnakých skutkových dôvodov, a na základe rovnakej nezákonnej väzby, ako v konaní na tunajšom súde. Konanie sp. zn. B1-14C/251/2015 začalo skôr, a preto s poukazom na § 159 C.s.p. konanie v časti duplicitne uplatnených nárokov prvým výrokom tohto rozsudku zastavil. Pokiaľ ide o nárok na náhradu majetkovej škody v podobe ušlého zisku, súd konanie

zastavil vo vzťahu k nároku za obdobie od 02.09.2014 do 15.01.2015 v sume 8.933,33 EUR, nakoľko takúto sumu si v konaní na tunajšom súde žalobca za uvedené obdobie uplatnil. Pri nemajetkovej ujme za obmedzenie osobnej slobody za obdobie od 02.09.2014 do 15.01.2015 zastavil konanie v časti žalovanej sumy 8.160,- EUR, nakoľko takúto sumu si žalobca za uvedené obdobie uplatnil v tomto konaní (60,- EUR x 136 dní). Nepokladal za relevantné, že v konaní sp. zn. B1-14C/251/2015 bola pôvodne uplatnená nižšia suma 4.161,50 EUR, a ani neskúmal, či došlo v konaní ku zmene žaloby. Uplatnený nárok je totiž identický bez ohľadu na výšku uplatnenej sumy, a žalobca si nemôže z toho istého titulu uplatniť dodatočnú výšku nemajetkovej ujmy v neskôr začatom konaní. Žalobca si taktiež žalobou v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. B1-16C/21/2018 podanou dňa 06.07.2018 uplatnil nároky na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zatknutia dňa 12.04.2014 v sume 30.000,- EUR a nároky za predvádzanie v putách na pojednávania v konaní sp. zn. 5T/52/2009 dňa 16.06.2014, 15.07.2014 a 09.10.2014 v celkovej sume 50.000,- EUR. Tieto nároky boli taktiež identické s nárokmi z rovnakých titulov v konaní na tunajšom súde, pričom žaloba v konaní sp. zn. B1-16C/21/2018 bola podaná skôr. Z tohto dôvodu konanie aj v týchto častiach zastavil. Následne sa súd zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Uviedol, že z obsahu žaloby k vyplývalo, že ide o nároky uplatnené tak z nezákonného rozhodnutia o väzbe, ako aj z nesprávneho úradného postupu. Niektoré nároky žalobcu vyplývali zo samotného rozhodnutia o vzatí do väzby, ktoré je na účely rozhodovania podľa zákona č. 514/2003 Z.z. potrebné pokladať za nezákonné, iné vyplývali zo žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorý mal byť pracovníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže realizovaný pri výkone ich právomocí vo väzbe. Ako nároky vyplývajúce z nesprávneho úradného postupu (v nezastavenej časti konania) identifikoval nárok na sumu 90.000,- EUR za neoprávnenú kontrolu rodinnej korešpondencie žalobcu vo väzbe, sumu 90.000,- EUR za neoprávnenú kontrolu jeho korešpondencie s advokátmi, sumu 18.000,- EUR za odposluchy a rušenie telefonických rozhovorov, sumu 90.000,- EUR za neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, sumu 90.000,- EUR titulom rušenia pravidelných návštev rodinných príslušníkov, resp. ich uskutočňovanie len cez sklenú stenu, sumu 90.000,- EUR za zanedbanie lekárskej starostlivosti, sumu 150.000,- EUR titulom ublíženia na zdraví a sumu 180.000,- EUR titulom udržiavania žalobcu v nehygienickom prostredí. Žiadny z týchto nárokov nevyplyva zo samotného nezákonného rozhodnutia o väzbe, ale ide o nároky vyplývajúce z nesprávneho úradného postupu pri výkone väzby v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Vo vzťahu k týmto nárokom súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným ako dôvodnú. Žalobca bol z väzby prepustený dňa 15.01.2015, akékoľvek jeho nároky vyplývajúce z nesprávneho úradného postupu počas výkonu väzby tak museli vzniknúť najneskôr k tomuto dátumu, pričom najneskôr k tomuto dátumu sa žalobca o škode aj dozvedel. S ohľadom na žalobcom podanú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku premlčacia lehota neplynula od 20.10.2016 do 18.04.2017. Trojročná premlčacia lehota tak uplynula najneskôr dňa 13.07.2018. Keďže žaloba bola podaná dňa 03.10.2018, bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty. V súlade s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemohol po uplatnenej námietke premlčania akýkoľvek prípadný nárok žalobcu z vyššie uvedených titulov žalobcovi priznať a žalobu v tejto časti zamietol. Z rovnakých dôvodov žalobu zamietol aj pokiaľ ide o nárok žalobcu na sumu 90.000,- EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy za pomalé rozhodovanie Okresného súdu Bratislava I v konaní o väzbe v konaní sp. zn. 5T 52/2009. Tento nárok zamietol zároveň aj z toho dôvodu, že bol uspokojený. Ako uviedol samotný žalobca, prieskumy v tomto konaní boli konštatované zo strany Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. II. ÚS 244/2015-46 zo dňa 02.07.2015. Ústavný súd SR v náleze skonštatoval, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/52/2009 porušil právo žalobcu na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 08.08.2014, a za porušenie tohto práva žalobcu odškodnil sumou 500,- EUR. Nárok žalobcu z tohto titulu tak bol uspokojený Ústavným súdom SR a náhrada ďalšej nemajetkovej ujmy z tohto titulu neprichádzala do úvahy. Ostatné nároky žalobcu kvalifikoval ako nároky uplatnené priamo z rozhodnutia o väzbe. Zaoberal sa splnením podmienok nároku na náhradu škody. Prvou podmienkou je existencia rozhodnutia o väzbe, na základe ktorého je poškodený vzatý do väzby, pričom následne je oslobodený spod obžaloby. Táto podmienka bola v konaní splnená, nakoľko žalobca bol na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/52/2009 zo dňa 14.04.2014 vzatý do väzby a v tejto väzbe zotrval až do 15.01.2015. Nárok žalobcu na náhradu škody ale nevznikol, nakoľko zároveň bola splnená negatívna hypotéza normy uvedenej v § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorej nárok na náhradu škody nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama. Z uznesenia o vzatí do väzby okrem iného vyplýva, že po vykonaní viacerých úkonov, pri ktorých žalobca (v postavení obžalovaného) taktiež opakovane vykonával obštrukcie, bolo v trestnom konaní dňa 26.11.2013 nariadené verejné zasadnutie na dňa 09.01.2014. Žalobca svoju neúčast' na tomto verejnom zasadnutí ospravedlnil tým, že predvolanie prevzal dňa 09.01.2014 asi hodinu pred verejným zasadnutím, čo súd akceptoval a nariadil nový termín verejného zasadnutia na

dňa 20.02.2014. Žalobca predvolanie prevzal dňa 28.01.2014, pričom dňa 17.02.2014 opätovne zaslal súdu potvrdenie o pracovnej neschopnosti, ktoré bolo súdu doručené dňa 19.02.2014, t.j. jeden deň pred termínom verejného zasadnutia. Nakoľko predvedenie cestou policajného zboru nebolo realizované, súd vydal príkaz na zatknutie, ktorý bol realizovaný dňa 12.04.2014 zadržaním žalobcu. Súd následne žalobcu dňa 14.04.2014 vypočul a rozhodol o jeho vzatí do väzby. V ňom uviedol, že žalobca bol povinný predložiť v zmysle § 120 ods. 2 Trestného poriadku vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že o tomto nevedel, pričom ale následne uviedol, že dňa 14.02.2014 bol ešte na kontrole a lekárka mu takéto potvrdenie odmietla vydať. Toto tvrdenie súd označil za nelogické a zrejme i nepravdivé, nakoľko tá istá lekárka rovnaké potvrdenie v konaní predtým vydala. Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie zavinenia väzby žalobcom však bola z pohľadu súdu skutočnosť, že v zmysle uznesenia o vzatí do väzby sa žalobca počas svojej pracovnej neschopnosti, ktorá mala byť dôvodom jeho neúčasti na verejnom zasadnutí, zúčastňoval opakovane pojednávaní v civilných veciach na Okresnom súde Bratislava I, v ktorých bol žalobcom. Túto skutočnosť potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp. zn. 1Tos/1/2015 zo dňa 15.01.2015, ktorým žalobcu prepúšťal z väzby, keď okrem iného uviedol, že žalobca sa zúčastnil pojednávaniach dňa 21.01.2014 a 10.02.2014, t.j. v druhom prípade len 10 dní pred nariadeným verejným zasadnutím. Odvolací súd sa tak stotožnil so súdom prvej inštancie, že žalobcovi ako obžalovanému nebránili v účasti na pojednávaní zdravotné dôvody, hoci bol formálne práceneschopný. Žalobca nepredložil zákonom vyžadované potvrdenie od ošetrojúceho lekára, ale naopak, počas práceneschopnosti vybavoval iné úradné záležitosti. Na základe skutočností dospel k záveru, že žalobca si väzbu spôsobil sám. Dôvody väzby v tomto prípade iba minimálnym spôsobom (vo vzťahu k výške hroziaceho trestu) súviseli so samotným trestným činom, pre ktorý bol žalobca obžalovaný, a vychádzali z odlišného dôvodu. Týmto dôvodom bolo vyhýbanie sa trestnému konaniu, keď sa žalobca nedostavil na verejné zasadnutie vo veci z dôvodu práceneschopnosti, pričom tak v minulosti konal opakovane. V danom prípade tak urobil bez toho, aby predložil zákonom vyžadované potvrdenie, a najmä tak urobil v situácií, keď sa inak počas rovnakej práceneschopnosti opakovane zúčastňoval civilných pojednávanií. Súd v trestnom konaní tak oprávnenne dospel k názoru, že žalobca sa vyhýba trestnému konaniu, a z rovnakého dôvodu tunajší súd konštatuje, že žalobca si väzbu zavinil sám. Dodal, že v rozpore s tvrdeniami žalobcu odvolací súd pri prepúšťaní žalobcu z väzby explicitne zopakoval, že dôvody na väzbu boli dané a stále trvajú, a taktiež že väzba netrvá neprimerane dlho. Žalobcu z väzby prepustil výlučne z dôvodu procesných pochybení súdu prvej inštancie po podaní námietky zaujatosti žalobcom. Nestotožnil sa s námietkou žalobcu, že si väzbu nemohol zavinil sám, keďže celá väzba bola nezákonná z toho dôvodu, že žalobca bol zatknutý do "neexistentného" konania sp. zn. 5T/95/2007. Toto tvrdenie vyhodnotil ako irelevantné. Z príkazu na zatknutie zo dňa 17.03.2014, ako ani zo zápisnice o zatknutí zo dňa 12.04.2014 nebolo sporné, že v týchto dokumentoch je zjavnou chybou v písaní uvedená namiesto správnej spisovej značky 5T/52/2009 nesprávna spisová značka 5T/95/2007, táto skutočnosť ale nič nemení na dôvodoch vzatia žalobcu do väzby. Nesprávne uvedená spisová značka nemá vplyv na odôvodnenie zavinenia väzby samotným žalobcom z titulu vyhýbania sa súdnemu konaniu. Rovnako platí, že takéto chyby nespôsobuje nezákonnosť väzby, nakoľko zatknutie nie je dôvodom vzatia do väzby, ale iba jedným z procesných prostriedkov, ktoré vzatie do väzby fyzicky umožňuje. V uznesení o vzatí do väzby sp. zn. 5T/52/2009 zo dňa 14.04.2014 je presne určené, v akom konaní a z akých dôvodov je žalobca vzatý do väzby. Žalobca si tak väzbu zavinil sám, v dôsledku čoho mu v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nevznikol. Z tohto dôvodu boli žalobcom uplatnené nároky na uhradenie majetkovej škody vo forme ušlého zisku a nemajetkovej ujmy za obmedzenie osobnej slobody za obdobie od 12.04.2014 do 01.09.2015 v sume 9.248,48 EUR pri majetkovej škode (celková žalovaná suma 18.181,81 EUR - 8.933,33 EUR zastavená časť konania) a v sume 8.580,- EUR pri nemajetkovej ujme (143 dní x 60,- EUR, resp. celková žalovaná suma 16.740,- EUR - 8.160,- EUR zastavená časť konania). Z rovnakého dôvodu zamietol aj nároky žalobcu na sumu 90.000,- EUR za porušenie práva na prezumpciu neviny, resp. práva na česť a dôstojnosť, sumu 100.000,- EUR za narušenie citového puta s maloletými deťmi a sumu 90.000,- EUR za narušenie pokojného rodinného života a citového odlúčenia od rodiny. Pri týchto dôvodoch nároky zamietol aj z toho dôvodu, že priamo vyplývajú z obmedzenia osobnej slobody a sú teda s týmto nárokom duplicitné. Poukázal na to, že žalobu v časti žalobného návrhu na priznanie nemajetkovej ujmy za obmedzenie osobnej slobody vo výške presahujúcej pôvodne uplatnený nárok v sume 30,60 EUR za jeden deň väzby by zamietol aj z toho dôvodu, že tento nárok nebol predbežne prerokovaný s príslušným orgánom v zmysle § 15 ods. 1 v spojení s § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd nemôže poškodenému v zmysle §

16 ods. 4 zákona priznať nárok z titulu, ktorý nebol predbežne prerokovaný, alebo nárok v rozsahu, ktorý nebol predbežne prerokovaný. Keďže nároky žalobcu boli čiastočne uplatnené v iných konaniach, čiastočne premlčane a čiastočne žalobca nepreukázal splnenie ani základnej podmienky na priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, žalobu v časti konania zastavil, v časti zamietol a ostatnými tvrdeniami žalobcu sa nezaoberal. Rovnako sa nezaoberal výškou žalobcom požadovanej škody a nemajetkovej ujmy. Pre úplnosť uviedol, že žalobca svoje tvrdenia vo vzťahu k nemajetkovej ujme ani v jednom prípade nepreukázal žiadnymi dôkazmi, ani takéto dôkazy v konaní nenavrhol. Zo žalobcom navrhnutých dôkazov vykonal tie dôkazy z trestného spisu sp. zn. 5T/52/2009, ktoré žalobca priamo označil. Nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom advokátov Z. N. a Z. U. k výške škody spôsobenej nákladmi na obhajobu, keďže v tejto časti konanie zastavil pre prekážku skôr začatého konania. Rovnako nevykonal výsluch svedkov advokátky Z. U. a Z. H., ako ani svedka F. S. k narušeniu pokojného rodinného života žalobcu, nakoľko táto časť konania súvisela s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku obmedzenia osobnej slobody spôsobenej väzbou a v tejto časti žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko si žalobca väzbu zaviniť sám. Nevykonal ani dokazovanie vyžiadanim zdravotnej dokumentácie žalobcu z Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, nakoľko tento dôkaz bol navrhovaný vo vzťahu k premlčanému nároku. Žalobca na pojednávaní dňa 12.11.2024 opakovane poukazoval na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudského práva v konaní Cviková vs Slovenská republika zo dňa 13.06.2024 a tvrdil, že toto rozhodnutie je relevantné v konaní na tunajšom súde. Ani na priamu výzvu súdu však neuviedol v čom, pričom súd je toho názoru, že uvedené rozhodnutie žiadnym spôsobom s prejednávanou vecou nesúvisí. V danom konaní ESLP rozhodoval o možnom narušení rovnosti zbraní medzi obžalobou a obhajobou v konaní na súde vyššej inštancie, čo s prejednávanou vecou žiadnym spôsobom nesúvisí. O nároku na náhradu trov konania rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a trovy konania priznal stranám podľa úspechu v konaní. V konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorý by tak mal právo na priznanie trov konania v plnom rozsahu. Keďže však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie spolu s vylúčením zákonného sudcu s poukazom na § 365 ods. 1 písmeno a), b), c), e), h) Civilného sporového poriadku s poukazom na princíp právnej istoty, legitímneho očakávania, princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, princíp zdravého rozumu, a to všetko podľa ustálenej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne v obdobnej veci Cviková proti Slovensku z 13.06.2024. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je svojvoľné a arbitrárne, neracionálne a nepresvedčivo, nekonzistentne odôvodnené, nesprávne právne posúdené, nezákonné a nedobromyseľné, a nespravodlivé. V danej veci svojvoľne rozhodol nie nestranný súd prvého stupňa a nie nezaujatý sudca, ktorý pre potreby ním zmysleného nezákonného konania odmietol vykonať objektivizáciu skutkového stavu veci vypočutím svedkov, ktorých navrhoval, s tým, že iba formálne vykonal prieskum obsahu a listinných dôkazov v trestnom a vyšetrovacom spise Okresného súdu Bratislava 1 spisovej značky 5T 52/2009, pričom sa dôsledne a ústavne konformnej nevysporiadal s ustáleným právnym stavom vykonaným Krajským súdom Bratislava v oslobodzujúcom rozsudku z 21.4.2016 spisovej značky 2To/135/2015, ktorý ustálil, že skutok bol dokonaný 13.07.2006 a kajúcnik podal podnet na začatie trestného stíhania až 16.05.2007, teda dávno po tom, ako bol obzvlášť závažný zločin dokonaný 13.07.2006, a teda skutok bol premlčaný a nebol tu zákonný dôvod na trestné stíhanie žalobcu po 13.07.2016, nebol zákonný dôvod na podanie obžaloby, nebol tu zákonný dôvod na zatknutie žalobcu a na rozhodnutie o väzbe, držanie ho v nezákonnej väzbe. Namietal, že Okresný súd Bratislava 1 prostredníctvom OO PZ Pezinok nezabezpečil jeho účasť na pojednávaní 20.02.2014, tento úkon miernejšieho prostriedku zmaril, žiadosť o predvedenie predstieral. Mal za to, že v tejto veci nebolo možné jeho zatknutie ani rozhodnutie o vzatí do väzby dňom 14.04.2014, s čím sa zákony zlomyseľný sudca a mestský súd dôsledne nevysporiadal, konanie zaťažil vadou správnosti, vadou nezákonnosti, vadou porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie, nadužívaním práva, došlo k porušeniu prezumpcie nevinu, k flagrantlymu porušeniu princípu elementárnej spravodlivosti nerešpektujúc dôsledne platné ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, o to viac, ak tu došlo k ublíženiu žalobcovi na zdraví s trvalými následkami, k neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu. Žaloba bola podaná v zákonnej lehote a bolo povinnosťou súdu vykonať riadny prieskum a objektivizáciu skutkového stavu ako celku. Namietal, že neboli vypočutí svedkovia a že Ministerstvo spravodlivosti SR odmietlo mu poskytnutie ochrany a nepodalo dovolanie na Najvyššom súde SR, preto vypočutie advokáta bolo nutné v záujme spravodlivosti konania pri jeho posúdení ako celku. Namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku, považoval ho za svojvoľný nezákonný a nespravodlivý, keď súd

sa iba povrchne oboznámil s obsahom trestného spisu spisovej značky 5T 52/2009 a k nemu pripojenými vyšetrovacími spismi. Argumentoval, že s poukazom na prezumpciu nevinu a nemožnosť vedenia trestného stíhania po 13.07.2006 a aplikáciu princípu zdravého rozumu bolo povinnosťou mestského súdu sa prioritne vysporiadať s otázkou nezákonnosti väzby a jej nemožnosťou a teda vyhovieť jeho žalobe na zaplatenie nemajetkovej ujmy za väzbu v sume 16.740 €. Keďže súd uznesením z 12.11.2024 pripustil rozšírenie žaloby, bol povinný konať a rozhodovať v súlade s elementárnymi princípmi spravodlivosti tak, aby dôsledne rešpektoval elementárne princípy spravodlivosti a primeranosti a s poukazom § 15 zákona číslo 514/2003 Z. z., mal odročiť pojednávanie na predbežné prejednanie nároku a po rozhodnutí Ministerstva spravodlivosti SR mal pokračovať v konaní a o rozšírenom návrhu riadne rozhodnúť bez zbytočných prietrahov. Namietal porušenie práva na zákonného sudcu podľa článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Mal za to, že konajúci súd vec nesprávne právne posúdil, keďže po nahliadnutí do spisu spisovej značky 5T 52/2009 a listinných dokladov má za to, že obsah trestného spisu jednoznačne preukazuje, že väzba od 12.04.2024 do 15.01.2015 bola od počiatku nemožná a nezákonná, keď skutky boli premlčané dňom nasledujúcim po 13.07.2006. Bolo povinnosťou Okresného súdu Bratislava 1 obžalobu prokurátorky odmietnuť a zdržať sa akýchkoľvek nezákonných a dohovoru odporujúcich konaní voči žalobcovi. Namietal porušenie práva na osobnú slobodu, práva na slobodu pohybu, práva na spravodlivé súdne konanie, práva na súkromie, pokojný rodinný život, na citový život. Okresný súd Bratislava 1 vydal rozhodnutie, ktorým odročil hlavné pojednávanie na deň 20.02.2014 s tým, že bude požiadané o predvedenie obžalovaného k čomu však vinou Okresného súdu Bratislava 1 nedošlo, teda tu nedošlo k použitiu miernejšieho prostriedku k zabezpečeniu účasti žalobcu na pojednávaní. Žalobca nemôže zodpovedať za pochybenia súdu, ktoré vyústili do nezákonnej a protiústavnej väzby, s čím sa dostatočne nevysporiadal ani odvolací Krajský súd Bratislava v dôsledku zanedbania riadneho prieskumu všetkých okolností vedúcich k jeho väzbe zjavným porušením platných ustanovení trestného poriadku a ich obchádzaním. Namietal riadne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 4Tos 51/2014, pričom Ministerstvo spravodlivosti SR odmietlo podať dovolanie voči tomuto rozhodnutiu a v tomto smere sa domáhal vypočutia advokáta, ktorému udelil plnomocenstvo k zastupovaniu v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, teda o väzbe nie je stále rozhodnuté zákonom predpísaným spôsobom. Opakoval, že skutky boli premlčané dňom nasledujúcim po 13.07.2016, a za tieto skutky nebolo možné voči nemu viesť trestné stíhanie, teda rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody zatknutím žalobcu a väzbou sú nezákonné a protiústavné v rozpore s Dohovorom. Okresný súd Bratislava 1 síce vypracoval 14.01.2014 žiadosť adresovanú OO PZ Pezinok o predvedenie obžalovaného na pojednávanie 20.02.2014, avšak túto nedoslal OO PZ z Pezinok, hoci bol k tomu povinný čo osvedčuje aj potvrdenie OO PZ Pezinok z 24.06.2014, ktorým je nadovšetko deklarované, že Okresný súd Bratislava 1 nedoručil OO PZ Pezinok žiadnu žiadosť o predvedenie žalobcu a v tomto smere preto navrhoval vypočuť svedkov za účelom overenia tohto dôkazu. V tomto smere poukázal na § 90 Trestného poriadku a nevykonanie miernejšieho prostriedku k zabezpečeniu jeho účasti na hlavnom pojednávaní 20.02.2014, s čím sa dôsledne nevysporiadal ani sťažnostný Krajský súd v Bratislave vydaním arbitrárneho uznesenia zo dňa 15.05.2014 spisovej značky 4Tos/51/2014. Okresný súd Bratislava 1 nemal splnené podmienky na uskutočnenie hlavného pojednávania 20.02.2014, keďže nepožiadol OO PZ Pezinok o predvedenie obžalovaného v zmysle rozhodnutia zo dňa 09.01.2014 na hlavné pojednávanie. Opakoval, že neboli splnené podmienky na uskutočnenie hlavného pojednávania 20.02.2014 a na rozhodnutie o vydaní zatykača keďže po 13.07.2006 boli trestné činy premlčané. 17.03.2014 Okresný súd Bratislava 1 vydal príkaz na zatknutie, avšak do iného neexistujúceho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava 1 spisovej značky 5T 95/07, ktorej nebol účastníkom. Namietal, že na výsluch dňa 14.04.2014 nebol zabezpečený jeho obhajca, bola mu odňatá možnosť konať pred súdom a boli porušené jeho práva na obhajobu, teda rozhodnutie zákonného sudcu o vzatí žalobcu do väzby 14.04.2014 bolo svojvoľné a nezákonné. Poukazoval na rozhodovaciu prax ESLP. Argumentoval tým, že dôvodné podozrenie musí existovať v čase zatknutia a prvotného zadržania, v prípade dlhodobého zadržania je však potrebné preukázať, že toto podozrenie pretrvávalo a zostalo dôvodné počas celého zadržania, s čím sa vnútroštátne súdy a Mestský súd v Bratislave 4 v tejto veci dôsledne a ústavne konformné nevysporiadal, konanie tak zaťažil vadou zmätočnosti, porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Dovoľával sa aplikácie Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a aplikácie rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva. Mal za to, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie o väzbe 14.04.2014 keď žalobcovi z dôvodu premlčania nebolo možné vzniesť obvinenie a podať obžalobu, väzba žalobcu bola výsledkom zneužitia trestného práva a preto nie je možné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že si väzbu zavinil sám. Namietal porušenie princípu právnej istoty, princípu zdravého rozumu a porušenie práva rovnosti, legitímnych očakávaní a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ignoráciu rozhodovacej praxe

Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Namietal nezákonnosť uznesenia Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 4Tos/51/2014 z 15.05.2014 s poukazom na vykonané šetrenie na OO PZ Pezinok listom zo dňa 24.06.2014, z ktorého vyplýva, že nebola doručená žiadosť Okresného súdu Bratislava 1 o predvedenie žalobcu a nebol realizovaný miernejší prostriedok nápravy smerujúci k zabezpečeniu jeho účasti na hlavnom pojednávaní 20.02.2014. Argumentoval aplikáciou obráteného dôkazného bremena pri posudzovaní namietaného neľudského a ponižujúceho zaobchádzania vo väzbe, ublíženia na zdraví s trvalými následkami, odmietnutie riadneho a včasného vyšetrenia lekármi.

3. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

4. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie posúdil žalobcom uplatňované nároky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy; ktoré mu mali vzniknúť nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím súdu v trestnom konaní; z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktoré žalobca predložil na preukázanie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj z hľadiska opodstatnenosti prostriedkov procesnej obrany žalovaného, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli a prihliadol na všetko ostatné, čo v konaní vyšlo inak najavo, vrátane toho, čo uviedli strany, a zo skutkového stavu ustáleného na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil aj správny záver, že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi orgánmi štátu. Súd prvej inštancie správne oprel tieto svoje závery o relevantné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., náležite tieto na zistený skutkový stav aplikoval a v súlade s ustálenou súdnou praxou a konštantnou judikatúrou ich aj vyložil a svoje úvahy vedúce k zamietnutiu žaloby dôkladne odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup vysvetlil s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti a z nich vyplývajúce skutkové závery, a tiež s poukazom na prijaté právne závery, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke a zároveň sa dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán, dal potrebné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné námietky strán sporu súvisiace s predmetom konania. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní neboli žalobcom uplatnené také procesné námietky proti postupu súdu prvej inštancie ani zásadné právne a vecné argumenty, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie vo vzťahu k posúdeniu predpokladov zodpovednosti štátu za vznik škody uplatňovanej žalobcom v konaní.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie je zákonom zodpovedajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnený. Z odôvodnenia možno zistiť, na akých skutkových a právnych záveroch je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, teda je z neho zrejmé, k akým právnym záverom konajúci súd dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Súd prvej inštancie podrobne poukázal na všetky významné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ veci, a preto jeho rozhodnutie možno považovať za presvedčivé. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých skutkových a právnych záverov, proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohol žalobca náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jeho právo na spravodlivý súdny proces, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom len z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá jeho predstávam a očakávaniam, a preto žalobcom uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nemôže obstáť. Odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

6. Podľa § 8 ods. 6, písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

7. Podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Ide o skutočnosti vylučujúce vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o uložení trestu, ochranného opatrenia, či väzbe. Právo na náhradu škody nevznikne, ani keby boli inak splnené podmienky vzniku práva na náhradu škody spôsobenej takýmto rozhodnutím. Preukazná povinnosť vo vzťahu k zavineniu je na strane štátu. Unesenie dôkazného bremena je zásadným prvkom spôsobujúcim priaznivý výsledok konania pre stranu nesúcu toto bremeno. Keďže zavinenie väzby zákon bližšie nešpecifikuje, interpretácia a aplikácia tohto ustanovenia zostáva na všeobecných súdoch. V zmysle uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 444/2012 pri takomto rozhodovaní vychádzajú súdy vždy z konkrétnych okolností každého prípadu, zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa, samozrejme, musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť. Podľa dovolacieho súdu je nepochybná potreba riadneho odôvodnenia každého záveru súdu, nevynímajúc závery o zavinení ako podklad rozhodnutia o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle ustanovení Trestného poriadku predpokladá v širšom význame jeho zavinenie konanie (aspoň v podobe nevedomej nedbanlivosti), ktoré bolo dôvodom na podanie návrhu na vzatie obvineného do väzby, alebo rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby, prípadne rozhodnutia o väzbe aj bez návrhu v konaní pred súdom. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby nemožno však stotožňovať so zavinením začatia trestného stíhania v zmysle § 199 Trestného poriadku alebo vznesenia obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku, pretože skutočnosti odôvodňujúce vzatie obvineného do väzby sú skutkovo odlišné od tých, pre ktoré možno začať trestné stíhanie, alebo vzniesť obvinenie. Z tohto hľadiska teda nie je významné, či konanie páchatela vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale to či jeho správanie, alebo iné skutočnosti vyvolali dôvodnú obavu zakladajúcu niektorý z dôvodov väzby. Zavinenie osoby na vzatí do väzby treba skúmať z hľadiska dôvodov, pre ktoré bol do väzby vzatý, a to vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam, ktoré súd rozhodujúci o väzbe zvažoval, a ktorým odôvodnil vzatie obvineného do väzby. Ak bol obvinený vzatý do väzby z viacerých dôvodov, postačuje k záveru, že si väzbu zavinil sám, ak zavinil splnenie aspoň jedného z nich (bod 30. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/86/2022).

8. Čo je potrebné považovať za zavinenie si väzby osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu, zistených z riadne vykonaného dokazovania, a na základe toho urobia právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Svoje závery nemôžu založiť na svojvôli a musia ich riadne odôvodniť, pretože k vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu nestačí, že tu bol zákonný dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 71 Trestného poriadku, ale je potrebné, aby si obvinený sám väzbu zavinil, t.j. predpokladá sa určité konkrétne konanie obvineného (žalobcu), ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby, lebo len v takom prípade možno hovoriť o tom, že obvinený mal vinu na uvalení väzby. Inak povedané, zavinenie si väzby osobou, ktorá žiada náhradu škody v zmysle tohto zákona, je potrebné hľadať v určitom konaní nad rámec skutočností zakladajúcich dôvodnú obavu pre naplnenie materiálnych podmienok väzby. V kontexte prejednávanej veci preto nemožno jednoznačne vidieť zavinenie za uvalenie väzby len v tom, že z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým zo záznamu telefonickej prevádzky žalobcu 1/, zachytávajúcich telefonický rozhovor so žalobcom 2/, pre účely trestného konania navyše posúdeného ako neprípustného dôkazu, mal odvolací súd za preukázané, že žalobcovia sa pripravovali na porušenie trestnoprávnej normy, ako ani v tom, že existovala dôvodná obava, že žalobcovia ako obvinení budú v trestnom konaní pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie (bod 43. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/161/2022).

9. V danom prípade súd prvej inštancie správne konštatoval, že boli splnené zákonné podmienky vzniku nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu rozhodnutím o väzbe z hľadiska naplnenia predpokladov podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., vzhľadom na to, že žalobca

bol oslobodený spod obžaloby. Správne dospel tiež k záveru, že odškodneniu žalobcu za výkon väzby bráni zákonná prekážka v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) cit. zák., pretože žalobca si väzbu zavinil sám. K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu nepostačuje, že existuje zákonný dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 71 Trestného poriadku, ale musí byť preukázané aj také konkrétne konanie, správanie či postoje obvineného, ktorými sám podstatne prispel k obavám, ktoré boli dôvodom jeho vzatia do väzby a bez ktorých by k uvaleniu väzby nedošlo.

10. V danej veci sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal tým, či sa žalobca dopustil takého konkrétneho konania, vo vzťahu ku ktorému mu je možné pričítať zavinenie na vzatí do väzby aspoň z nevedomej nedbanlivosti. Odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobca si väzbu zavinil sám tým, že sa počas svojej pracovnej neschopnosti, ktorá mala byť dôvodom jeho neúčasti na verejnom zasadnutí v trestnej veci, zúčastňoval opakovane pojednávani v civilných veciach, v ktorých bol žalobcom. Napriek práceneschopnosti, ktorou žalobca odôvodňoval neúčast v trestnom konaní, si vybavoval iné úradné záležitosti na súde, čím vyvolal dôvodnú obavu, že sa bude vyhýbať trestnému konaniu. Z konania žalobcu tak zjavne vyplývala snaha vyhýbať sa trestnému konaniu, a preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobca mal sám vinu na uvalení väzby.

11. V podanom odvolaní žalobca argumentoval, že jeho zadržanie ako i väzba boli nezákonné, pretože skutky, ktoré mu boli kladené v obžalobe za vinu boli premlčané dňom 13.7.2006. Bránil sa tiež tým, že pred jeho zatknutím a vzatím do väzby nebol použitý miernejší prostriedok, a to jeho predvedenie na pojednávanie cestou polície.

12. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné konštatovať, že pre vznik zodpovednosti podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. sa nevyžaduje, aby rozhodnutie o vzatí do väzby bolo pre nezákonnosť zrušené. Nezákonnosť rozhodnutia o vzatí do väzby tak nie je v tomto prípade zákonnou podmienkou vzniku nároku na náhradu škody. Argumenty žalobcu o nezákonnosti väzby pre premlčanie trestného stíhania a nepoužitie miernejšieho prostriedku nepovažoval odvolací súd za relevantné. Ako na to správne poukázal súd prvej inštancie žalobca bol oslobodený spod obžaloby, a preto mu vznikol nárok na odškodnenie za väzbu podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. a je tak bez významu, či bola väzba zákonná alebo nezákonná.

13. K námietke premlčania trestného stíhania odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z predložených listinných dôkazov pred súdom prvej inštancie takáto skutočnosť nevyplývala. Premlčanie trestného stíhania nebolo konštatované ani v odseku 1 na strane 16 oslobodzujúceho rozsudku sp.zn. 2To/135/2015. Súd konajúci v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený riešiť v tomto konaní otázku, či trestné stíhanie nemalo byť vedené pre jeho premlčanie. Súdu v tomto konaní rovnako neprináležalo posudzovať či v súvislosti so vzatím do väzby existovalo dôvodné podozrenie, a smerodajné v tomto smere považoval odvolací súd závery vyplývajúce z uznesenia o vzatí do väzby zo dňa 14.04.2014 o tom, že doteraz zistené skutočnosti s vyšším stupňom pravdepodobnosti nasvedčujú tomu, že skutky pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie boli spáchané, majú znaky trestného činu a že skutok spáchal obvinený; uvedené napokon konštatoval aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp.zn. 1Tos/1/2015 zo dňa 15.01.2015 v ktorom poukázal na to, že trestné stíhanie obžalovaného je naďalej vedené dôvodne.

14. Nové prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, sú spôsobilým odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. za splnenia podmienok podľa § 366 C.s.p., za predpokladu, že sú právne významné z hľadiska rozhodnutia vo veci samej a v ich dôsledku súdom prvej inštancie zistený skutkový stav nemôže obstať.

15. Právo na uvedenie prípadných novôt je podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda úlohou odvolateľa v odvolaní dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádza "až teraz", nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nedbalosti. (Števek, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol. Občiansky zákonník I. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015. s. 1244).

16. Námietku žalobcu o nevyužití miernejšieho prostriedku zabezpečenia jeho účasti na hlavnom pojednávani posúdil odvolací súd ako novotu v odvolacom konaní, pretože táto skutočnosť nebola

žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdená v rámci jeho procesného útoku. V tejto súvislosti v odvolacom konaní predložené dôkazy (zápisnica o verejnom zasadnutí zo dňa 09.01.2014, žiadosť o predvedenie zo dňa 14.01.2014, odpoveď OO PZ Pezinok zo dňa 24.06.2014, predvolanie na pojednávanie dňa 20.02.2014, mail zo dňa 05.02.2014, žiadosť o odročenie pojednávania zo dňa 17.02.2014, doklad o PN zo dňa 21.01.2014, mail zo dňa 19.10.2020, zápisnica o verejnom zasadnutí zo dňa 20.02.2013, lekárska správa zo dňa 10.04.2014, žiadosť o vytýčenie termínu pojednávania zo dňa 10.04.2014, zápisnica o výsluchu obžalovaného zo dňa 14.04.2014, opatrenie zo dňa 25.04.2013, uznesenie sp.zn. 4Tos/51/2014) posúdil odvolací súd ako nové dôkazy, ktoré neboli žalobcom riadne a včas uplatnené, resp. označené, v konaní pred súdom prvej inštancie napriek poučeniu zo dňa 22.07.2020 doručenému žalobcovi dňa 12.08.2020.

17. V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, ktorá znamená, že sú koncentrované vo fáze konania pred súdom prvej inštancie, ktoré s odvolacím konaním predstavuje jeden celok. V materiálnom zmysle zákonná koncentrácia konania znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. Zákonná koncentrácia konania je totožná s princípom neúplnej apelácie, ktorý platí pre odvolacie sporové konanie. Podľa zásady, ktorá platila už v rímskom práve, "vigilantibus iura scripta sunt" t.j. "práva patria len bdelym" (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.

18. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novôt) je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Vychádzajúc z § 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p. a § 366 C.s.p. tak odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uplatňované nové prostriedky procesného útoku nemožno použiť z dôvodu nesplnenia žiadneho (ani jedného) z predpokladov na ich uplatnenie. Na základe obsahu spisu možno konštatovať, že žalobca svoje prostriedky procesného útoku uplatniť mohol. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol riadne poučený podľa § 154 C.s.p. uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie pred súdom prvej inštancie končí (poučenie na čl. 130). Žalobca neuviedol žiaden z predpokladov jeho prípustnosti v odvolacom konaní v zmysle § 366 C.s.p., neuplatnil si vo vzťahu v novotám odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p. Odvolací súd preto nemohol na tieto oneskorene žalobcom uplatňované prostriedky procesného útoku prihliadnuť.

19. Súd prvej inštancie vytvoril žalobcovi procesnú možnosť nahliadnuť do trestného spisu sp.zn. 5T/52/2009, uložil mu dňa 19.08.2024 v súvislosti s pripojením trestného spisu navrhnúť z neho konkrétne dôkazy v lehote 14 dní pred pojednávaním a poučil ho, že do spisu je možné nahliadnuť v rámci iného konania sp.zn. B1-14C/251/2015, ktorého sú obe strany účastníkmi. O možnosti nahliadnutia do trestného spisu bol žalobca informovaný aj mailom zo dňa 11.09.2024. Opätovne bol žalobca informovaný o možnosti oboznámenia sa s trestným spisom spolu s výzvou na uvedenie konkrétnych dôkazov, ktoré chce navrhnúť z tohto trestného spisu písomom zo dňa 23.09.2024.

20. Žalobca svojou nečinnosťou toto svoje procesné právo nevyužil a riadne (označením konkrétneho dôkazného prostriedku a právne významnej skutočnosti) ani včas (do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí podľa § 154 C.s.p.), žiadne prostriedky procesného útoku nepredložil ani neoznačil. Z dôvodu, že pre použitie žalobcom v odvolaní uplatnených prostriedkov procesného útoku neboli splnené podmienky podľa § 366 písm. d) C.s.p., odvolací súd nemohol na tieto v odvolacom konaní prihliadnuť a skutkový stav tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie na základe tých dôkazov, ktoré boli navrhnuté a označené do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania pred súdom prvej inštancie, bolo potrebné považovať za správny; keď povinnosť vykonať dôkazy nad rozsah dôkazných návrhov strán nevyplývala pre konajúci súd ani z ust. § 185 ods. 2 a 3 C.s.p. Vzhľadom na neprípustnosť novôt v odvolacom konaní možno konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol na základe skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania (§ 215 ods. 1 C.s.p.).

21. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď upustil od doplnenia žalobcom navrhovaného dokazovania výsluchom svedkov (Z.. U., Z.. H., F.. S., Z.. N.), keď aj odvolací súd ich považoval za

nadbytočné, nakoľko pri absencii právneho základu žaloby by neboli spôsobilé spochybníť správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania v rozsahu dostatočne potrebnom pre zistenie a právne posúdenie rozhodujúcich skutočností. Odvolací súd nepovažoval potrebné vypočúvať advokáta Z.. N. v súvislosti s odmietnutím podať mimoriadne dovolanie vo veci väzby ministerstvom. Rovnako výsluchy ďalších svedkov na vznik uplatňovanej nemajetkovej (citovej) ujmy by nevedli k inému právnemu záveru v konaní.

22. Pokiaľ odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie neprerušenie konania za účelom predbežného prerokovania jeho rozšíreného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd nezistil, že by konajúcemu súdu vyplývala z ust. § 162 C.s.p. povinnosť prerušiť konanie za účelom splnenia si žalobcom hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na súde.

23. Podstata kontradiktórnosti sporového konania spočíva v tom, že strany musia dostať reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany; a zásada rovnosti, resp. princíp rovnosti zbraní, má v kontradiktórnom spore garantovať strane, aby jej bola poskytnutá rozumná možnosť obhajovať sa za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú vo vzťahu k protistrane. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania a neporušil ani rovnosť strán, keď žalobcovi poskytol rovnaký priestor v konaní navrhnuť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadriť sa k dôkazom predkladaných protistranou. Porušenie zásady rovnosti nemožno vyvodiť zo skutočnosti, že súd prvej inštancie na dôkazné návrhy predložené stranou neprihliadol, pretože ich nepovažoval za významné pre konečné rozhodnutie v danej veci. So zreteľom na uvedené možno zhrnúť, že súd prvej inštancie správne posúdil a uplatnil zodpovednosť strán za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o nesplnení podmienok vzniku nároku na odškodnenie za väzbu, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo za rovnakých procesných podmienok žalobcovi umožnené uplatniť svoj vplyv na konečné meritorne rozhodnutie súdu realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu oboch strán a túto následne náležite premietol do svojich záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z práva na spravodlivý súdny proces pre žalobcu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, akceptoval relevantnosť ním predkladaných dôkazov a námietok, preberal podstatu jeho argumentácie a rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami.

24. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietal, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, po preskúmaní tejto odvolacej námietky, nezistil odvolací súd žiadne také kvalifikované skutočnosti (§ 49 ods. 1 C.s.p.), ktoré by boli spôsobilé vzbudiť odôvodnené pochybnosti o nezáujatosti zákonného sudcu S.. I. N. pri prejednávaní a rozhodovaní pridelenej veci. Z obsahu spisu a ani z tvrdení žalobcu nevyplývajú také relevantné skutočnosti, ktorých konkrétny obsah a charakter by objektivizovali uplatnenú námietku tak, aby bolo možné vyvodiť, že by získal zákonný sudca k prejednáwanej veci taký pomer, ktorý by vzbudzoval dôvodné pochybnosti o tom, že bude môcť nestranne a spravodlivo rozhodnúť. V danom prípade postup zákonného sudcu nevykazuje známky protizákonnosti či svojvôle. Zo spisu nevyplýva, že by konajúci sudca vadným jednostranným procesným postupom znemožnil žalobcovi realizáciu niektorého zákonného procesného práva a že by tak porušil povinnosť zabezpečiť stranám rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Nič nenasvedčuje tomu, že by nebola zachovaná zásada rovnosti strán tým, že by konajúci sudca niektorú z procesných strán na úkor druhej zvýhodnil. Okolnosťami, ktoré by určitého sudcu zo zákona vylučovali z prejednávania a rozhodovania veci, môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však iba subjektívna domnienka strany o možnej neobjektívnosti sudcu, ktorú namietajúci dostatočne nekonkretizuje, nepreukazuje a nedoloží. Z dohadov, predpokladov alebo špekulácií nemožno vyvodiť existenciu zákonného dôvodu pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko strany, ktoré je spravidla motivované tým, že súd nekonal a nerozhodol podľa jej predstáv. Takéto hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania, nepatrí strane a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezáujatosti sudcu.

25. S poukazom na uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade nie je ani najmenší dôvod pochybovať o tom, že by zákonný sudca voči žalobcovi nepostupoval nezáujato, neutrálne, že by mu nepriznal rovnaké možnosti na uplatnenie všetkých práv, a že by vec objektívne - podľa svojho najlepšieho

vedomia a svedomia - neposúdil so zreteľom na všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie. Právo žalobcu na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa jeho subjektívnych predstáv. Keďže v prejednávanej veci odvolací súd nezistil z obsahu spisu žiadne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať odôvodnené pochybnosti o nezáujatosti vec prejednávajúceho sudcu v predmetnej veci, je nedôvodná odvolacia námietka žalobcu, že v danej veci rozhodol vylúčený sudca (§ 365 ods. 1 písm. c) C.s.p.).

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).